

11244

455

11244

MINDEN JÓ ha vége van

Rejtő Jenő
regénye

455

MINDEN JÓ, HA VÉGE VAN

REGÉNY

IRTA

REJTŐ JENŐ

Országos Széchényi Könyvtár

LITERÁRIA KIADOVÁLLALAT KFT.

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények, Budapest, 1937.

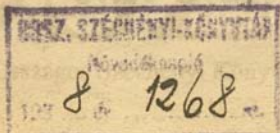
Minden jogot fenntartunk.

A fedelet Csizmazia Kálmán készítette.

Foto: Metro.

11.244/455

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Tel: 124-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HUNGÁRIA NYOMDA R. T. BUDAPEST. — Felelős: SCHMIDEK GÉZA.

Hetenkint két Világvárosi Regény jelenik meg!

Egy belgát felpofoznak

A ceremóniamester megütött egy gongot, amivel a minisztertanács kezdetét jelezte, és őfelsége meglegedetten vakaródzott. A gongot évek előtt egy filmrendező ajándékozta az országnak a «Dzsungel rabjai» című dráma felvételei után, ugyancsak ez időtől kezdve volt az országnak tizenöt méter huzalja, két kottaállványa és egy félpár csizmája is. Ünnepeles alkalmakkor a király ebben a félpár csizmában szólott a néphez. Talugi szabad királyság volt a Niger felső folyásánál, a Népszövetség felügyelete alatt állott, uralkodóját Tondolosnak hívták, csekély számú lakossága hazudozással és adófizetéssel foglalkozott.

Tondolos bölcs uralkodó volt. Nem származott dinasztíából, alattvalói nem tudták, ki volt az anyja, apját illetőleg ő maga is csak homályos feltevésekkel rendelkezett és trónjához önbektatás útján jutott. Egy napon, talán harminc éve már ennek, Tondolos váratlanul megjelent az őserdő irányából, elég impozánsan öltözve egy himzett női hálóingben, fején az angol gyarmati ulánusok csákójával és közölte Ndasával,

aki éppen a folyó partján halászott, hogy ő a király. Ndasa erőlyesen tiltakozott a légből kapott állítás ellen, mire őfelsége rugdosni kezdte. Az öreg halásznak azóta sérve van és Talugi népe harminc esztendő óta tiszteli Ndasán a király lábanyomát.

Tondolos bölcs uralkodó volt. Tudta jól, hogy országát sivár fekvése megóvjja a bekebelezéstől. A hódítás költséges dolog és ha politikai, vagy gazdasági érdekek nem fűződnek hozzá, minden kis afrikai állam békében élhet. Tondolos uralkodót szerette a nép. Nem mondhatni, hogy szívesen adóztak neki, de őfelségének megvoltak az ő sajátos módszerei, amelyekkel előnyösen befolyásolta a Talugiban sokszor hanyatlásnak induló adómorált. Ha észrevette, hogy kevés száritott arékabelet, gummit és elefántesontot szolgáltatnak be, akkor felhúzta a fél lovaglőcsizmát, kezébe vette a hivatalos hatalmát jelentő Stamis-Watson gyártmányú vekkert és palavert hívott össze a város gyönyörű főterén. Nem beszélt adóról, nem említett megtorló intézkedéseket, hanem meghatott atyai hangon a következőket közölte:

— Talugi népe! A világ halad, a technika és a közgazdaság fejlődik! Mi sem élhetünk úgy, mint a disznók. A fokozatos fejlődés minden nép alapja. Nekünk civilizáció kell! Alkotmány és himlőoltás! A világ nagy népeinek sorába foglak juttatni benneteket!

Másnap mindenki sietve behozta a hátralékos adóját, úgyhogy őfelsége pontosan eleget tehetett megállapodásának, amelyet a Szenegambiá-

ból rendszeresen érkező szállítókkal kötött. Talugi népe ugyanis kimondhatatlanul rettegett a civilizációtól és a fokozatos fejlődéstől, mióta egy részeg francia őrmester bejelentette a faluban, hogy akinek a fültömirígyei megduzzadnak, annak vérében úgynevezett Trypanosomák élősködnek, tehát jelentkezzék haladéktalanul a timbuktui svéd missziónál. Ebből az alkalomból a részeg őrmester néhány vidám katonadalt énekelt, később pedig többeket megkardlapozott. A nép azóta hallani sem akar a modern technika haladásáról, a kultúra vívmányairól és egyáltalán közgazdaságról. Ófelseje nem vitte ennyire túlzásba a konzervativizmust, amit nemcsak a jogar szerepét betöltő Stamis-Watson gyártmányú vekker bizonyított, hanem kapcsolata egy szolid gambiai bankházzal, ahonnan szép letétről tanuskodó könyvecskét kapott, melyet M'Shamba el Glausa isten templomába, a tizenhétfülű bálvány ölébe helyezett el és a nép imádta.

Ófelseje még sokkal jobban imádta ezt a könyvet, mint a nép. A könyv újabb és újabb rubrikái jelentették számára az államháztartás egyensúlyának bizonyítékát. Nos, az államháztartás egyensúlya aggasztóan megbillent. Nem tudta az okát. Talán az elefántok vándoroltak el más vidékre, ami e különben nyugodt állatoknak érthetetlen rossz szokása, vagy a gummifák nem voltak már a régiek. Ki csodálkozna ezen? Hiszen rájuk is vonatkozik a természet egy régebben kelt rendelete, mely szerint a fák a legkedvezőbb esetben sem nőhetnek az égig. Ugy látszik, még a kókuszpálmák is ismerték a ren-

leletét és az élőlények alaptermészetében rejlik, hogy ha becsvágyukat nem elégíthetik ki, elcsüggednek. A fák egy ideig nőnek, fejlődnek, bőséges termést hoznak, azután egyszer csak beleütköznek az alapszabályba, amely elzárja előttük a lehetőségét annak, hogy az éig nőjenek, ettől kedvüket veszítik, koronájuk kezd szomorúan lecsüggedni, termésük elsatnyul, kardleveleik egyre mélyebben lógnak, mintha dacosan azt mondanák: ha nem lehet az éig, akkor inkább vissza a földbe, és mennél lejjebb ereszkednek ezek a kardlevelek, annál kevésbé növekszik a tizenhétfülű isten ölébe helyezett fő állami szentszék lapjain a betét végösszege. Kétségtelen volt, hogy nem az adómorálban van a hiba. Ófelsége legzordabb beszédei is hatástalanok maradtak. Hiába fenyegette népét a civilizáció minden áldásával, mondhatta, hogy iskolát épített, állami jegybankot létesít, közkórházat, dalszínházat és földalatti villamost vezet be; ezeknek mindegy volt. Már fokozatos fejlődéstől sem emelkedett a beszolgáltatott adó. Nem az emberekben volt a hiba, hanem az őserdőben, amelyet a bölcs uralkodó harminc éves fennállása alatt kissé kiszaroltak. E szomorú tényen medítálva ült őfelsége a sátora előtt berendezett kényelmes nagy pocsolyában és pipázott.

Az elmondottakból is láthatjuk, hogy a király különb tapasztalatokkal és ismeretekkel bírt, mint általában az őserdei négerek. Rendkívüli kultúráját természetesen Északafrika civilizáltabb részeiben szerezte meg. Ófelsége ugyanis trónralépése előtt egy adeni hotelben lohndiener

volt. Kultúráját azonban titkolta népe előtt és a festői hatás kedvéért szívesen járt a félcsizmában, holott műveltsége legalább egy pár csizmára szólt, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy mint néger lohndiener igen közeli vonatkozásai voltak olykor csizmákkal.

Európai nyelven szólva, Tondolos király rájött, hogy birodalmát sürgősen szanálni kell. A királyi palotával szemben elterülő festői szemétdombon nagyhasú kis néger amorettek kergetőztek, sikongva és vedlettszörű, sebhelyes vén kutyák bökdösték orrukkal a moslékot, szimatolva és megint odábbbügetve az éhes állatok szagga-tott türelmetlenségével. A pállott forróságban légyrajok zsongtak mindenfelé és őfelsége elhatározta, hogy összehívja a minisztertanácsot. Ezért ütötte meg a ceremóniamester a gongot és ezért öltötte magára díszegyenruháját is: egy nyakból lefüggő bőrszíjat a hozzávaló Kodak nélkül. Bimba és Lambu, őfelsége két minisztere nyomban abbahagyta az imént fogott halak kiválogatását és uralkodójukhoz siettek. Őfelsége kegyesen bőfögött feléjük és helyel kínálta meg őket maga mellett a legmagasabb pocsolyában.

— Palavert akarok veletek tartani.

— A kutyáid vagyunk — mondták egyszerre azon a meggyőződés nélküli hangon, amely egy régi udvartartás elkoptatott alattvalói stílusát jellemzi.

Azonban mielőtt még megkezdhatték volna a minisztertanácsot, nagy szenzáció történt. A part egyetlen kikötésre alkalmas helyén fehér ember jelent meg. Csónakját, amelyen lefelé jött a vi-

zen, kihúzta a fővenyre és két kis csomagot emelt ki belőle. Körül sok bennszülött guggolt, ki a lábujjait piszkálta, ki faháncsot rágott, de a fehér ember szenzációja szemmelláthatólag nem érdekelte őket. Valami kereskedő lesz.

— Látlak idegen — mondta kegyesen a király, midőn az európai eléje lépett. — Bizonyára ajándékot hoztál nekem.

— Tárgyalni akarok veled, óh király. Gazdaggá és hatalmassá akarlak tenni. Hol tarthatnánk palavert?

A király figyelmesen végignézte az idegent. Köpcös volt, de inkább izmos, mint kövér. Homlokától a bal szájaszéléig hatalmas sebhely rúttotta el az arcát. A parafakalap hanyagul a tarkójára volt bökve és látszott a fején, hogy kopasz.

— Gyere a sátramba, ott palaverезhetünk, — mondta a király. — Ez a két alak itt a miniszterem.

Beléptek a sátorba és ezzel új korszak vette kezdetét Talugi nem túlságosan eseménydús történetében.

— Tudd meg király, hogy csak egyetlen intésembe kerül és országodba özönlik a pénz. Tudod-e óh Tondolos, hogy mi az a bélyeg?

— Nem — hazudta az uralkodó szemrebbenés nélkül. Olyan bután nézett a jövevényre, hogy az szeretett volna örömében felkiáltani. Ez a bamba néger az ő embere!

— Nos hát megmondom neked, hogy mi a bélyeg. Engem Verhagennek hívnak. Ujabban állandóan Gambiában tartózkodom, különben belga vagyok. Érted?

— Értem. Ez a bélyeg.

— Nem. A bélyeg az más.

Verhagen tüzetesen elmagyarázta az uralkodónak, hogy mi a bélyeg. Az uralkodó, aki trónörökös korában állandóan hordta a hotel vendégeinek leveleit a postára, most látszólag ámult vigyorral hallgatta a fejtegetést, mintha sejtelve sem lenne, hogy miről van szó.

— Tudd meg nagy király, hogy a bélyeggyűjtők törzse megszámlálhatatlan harcosból áll a föld minden részén, filatelistá nyelven imádkoznak istenükhöz, a Senf világkatalógushoz. Ez a katalógus minden bölcsesség könyve és a bélyegek mindenkori készpénzértéke van benne feltüntetve. Ha Taluginak bélyege lenne, ezt igen drága áron tartanák nyilván a katalógusban, mert azt hiszem, országod népe nem sok levelet ír.

— Valóban, ez már nekem is feltűnt, — mondta szomorúan öfelsége.

— Ha pedig nem sok levelet ír, akkor a te bélyegeid alig lesznek forgalomban, tehát áruk egyre növekedni fog és ha te sok-sok bélyeget nyomsz és időnként egy-egy sorozatot kivonsz a forgalomból, ezeknek az ára nagyon nagyra fog nőni és a távoli országokból bélyegkereskedők jönnek ide értük. És rövidesen sok-sok pénz özönlik be az országodba és ennek a pénznek a feléért én vállalom az egész ügylet lebonyolítá-

sáf. Igen nagy külföldi uralkodók tették már meg ezt, amit itt elmondtam és mindig sikerrel dolgoztak.

Az idegen elmagyarázta, hogy mi a bélyeggyűjtés, a bélyegnyomás, elővett kész mintákat és köveket, elmagyarázta a királynak, mennyibe kerül bélyeget nyomatni, amelyekhez ő már a kész modelleket is elhozta. Elmagyarázta, hogy kell felvétetni magát Taluginak a postavilág szövetségbe, hogyan kerülhetnek be bélyegei a katalógusokba, előkerültek csomagjából a kész kli-sék, kalkulációk és cégek névsora. A terv egyszerű volt, zseniális és a kivitelig előkészítve. Verhagen örömmel látta, hogy a király egyre hülyébben néz.

— Országodat ez naggyá fejleszti. Lesz postahivatalod és ezzel bekerültél a nemzetközi postaforgalomba. Minden évben megszüntethetsz egy sorozatot, akkor drága áron adhatod el a világ minden részébe.

Őfelsége bambán tűnődött. Azután megrázta a fejét.

— Az egészből egy szót sem értettem. De nem baj. Látom, hogy te haladást jelentesz az országnak.

— Bízzál meg engem Talugi postaintézményének felállításával. Én megfelezem veled a hasznot. Komoly vagyont jelent, azt felelősséggel állítom.

— Úgy legyen, ahogy mondd, idegen. Nem értem, de megbízlak. Te vagy az én postaminiszterem. A haszon fele legyen a tiéd.

Ezekután büszkén és örömmel kivezette az

idegent a birodalom főterére és a köréje sereglő népnek így szólt:

— Talugi népe! Ez a derék fehér idegen eljött, hogy megvalósítsa nálunk a civilizációt, a postát, a fokozatos haladást, meg ilyeneket. Ismerkedjetek meg vele és fogadjátok szeretettel.

... Félóra múlva kis lélekvesztő iramlott sebesen a vizen, köpcös ember ült benne egy szál alsónadrágban, villámgyorsan evézve és az arca felismerhetetlenségig volt pofozva. Az illetőt Verhagennek hívták és röviddel előbb még Talugi postaügyi minisztere volt...

... Ujra hárman ültek a sátorban, Tondolos uralkodó és két minisztere.

— Kutyád vagyok uram — mondta Bimba, — de nem értem, amit a szemtelen fehér mondott.

A király meglegedetten vakaródzott.

— Pedig M'Shamba el Glaua füleire mondom neked: a tipp jó.

Őfelsége misztikus történelemelőtti multjából olykor, ha nagy izgalom vett rajta erőt, kicsengett egy diluviálisan rejtélyes szó, amitől környezete megborzongott.

— Az őserdő elhagyta Talugi népét — mondta komoran Tondolos, — de azért van királyotok, hogy közbenjárjon az isteneknél és Talugi népe új forrásaira bukkanjon az életnek.

— Mit akarsz tenni királyunk és parancsolónk, akinél csak Ewa hatalmasabb, aki a halál.

A király lehunyta szemét, mélyet szíppanlott és csendesén így szólt:

— Elhivatom Morbiczert.

— És úgy lön...

Jön Morbiczer és kezdődik a prosperity

Dr. Morbiczernek számos előnye volt. Gyönyörűen zongorázott, majdnem olyan szépen húzott fogat, értett valamit az állatok betegségéhez és bár rendkívül sokat káromkodott, aránylag nem nagyon verte a bennszülötteket. Súlyára nézve száztizenhat kilogrammot nyomott, ami még ahhoz mérten is sok, ha tekintetbe vesszük természetének kétméteres magasságát. Állandóan izadt és nagy, finombőrű kezein barna májfoltok voltak. Fiatal orvos korában a Kongo vasútnál dolgozott, akkoriban nem egy orvos szerzett így vagyont. Morbiczer doktor azonban keresetével állandó támogatója lett a leopoldvillei kártya-kluboknak. Miután alkoholista is volt, két évi munka után elveszítette állását és fillér nélkül állt Matadiban. Azután valahogy ottragadt a trópuson. Megszokta és megszerette a bennszülötteket, eltanulta nyelvüket, szokásaikat és hogy, hogynem, vagy tizenöt esztendeje, Talugi mellett telepedett le, távolabb a fővárostól egy dombon. Időnként az egyik konzulátustól kapott valami támogatást, de legfőbb létalapja mégis csak az volt, hogy valóságos belső titkos tanácsosként működött Tondolos királynál. Egyedül élt cölöp-

házában. Egy néger asszony járt oda főzni és egy néger fiú takarítani. Szobájában sok-sok könyv volt, még több cigarettavég, néhány orvosi műszer és egy pianino. Így élt doktor Morbiczer. Olvasott, dohányzott, zongorázott és ivott. Íróasztalán papírok és könyvek rendetlen lapályából két állandó fix pont magasodott ki: a sztetoszkop és a pálinkásüveg. Az üveg szája körül egy dongólégy nyalakodott, hol elrepült, hol megint visszaszállt, ügyet sem vetett a kunyhó falán futkározó halálos ellenségeire, a három légyfogó Csi-csok gyíkra.

Estefelé járt. Ezen a napon Morbiczer nem gyújtott világosságot, mert ehhez előbb meg kellett volna foltozni a rongyos moszkítóhálót. Anélkül, hogy a homály zavarta volna ebben, leült a zongorához, felcsapta a kottaállványt, ráhelyezte a pálinkásüveget és kedvenc Bach-kantátéját kezdte játszani. Ekkor jött a hírnök, Bimba, az ország első minisztere, aki ráérő idejében mint hordár is tevékenykedett az udvarnál.

— Látlak Bimba — mondta a doktor, anélkül hogy abbahagyta volna a játékot és anélkül, hogy valóban látta volna Bimbát. Inkább csak sejtette a lépcső alján, inkább csak megérezte az avas kókuszolajnak azt a különlegesen erős szagát, amely a minisztert a többi alattvalótól megkülönböztette.

— A nagy király sürgős palaverre kéret, uram.

— Ügy. Mi lehet az a sürgős palaver?

— Uram! Nekünk posta kell!

— Hm... Reggelig talán még kihúztátok volna nélküle.

— Uram, ez sürgős. Nincs már elég gummi, ~~nincs~~ már elefántesont és arékadió. Az én királyom palaverre kéret. A nép is azt akarja, hogy ne legyen civilizáció, inkább a posta. Nekünk nem kellenek részeg őrmesterek.

— Az biztos, hogy a postások finomabbak. Jövők.

Sötét este volt és négy bennszülött a vállán Morbiczer doktorral futva igyekezett a király elé. Olyan sürgős volt a posta.

„A két hónap előtt forgalomból kivont Talugi négycentestől egy frankosig terjedő sorozat ára ugrásszerűen emelkedett. A „Talugi árvízkárosultak“, a „Bimba kancellár“ emlékbélyegek és „Talugi koronázási“ bélyegek ára a tavalyihoz képest duplájára szokott. Miután Talugi királyság bélyeg- és postaforgalma hatszorta nagyobb, mint az angol dominiúmé, a katalógusbizottság elhatározta, hogy külön „Talugi albumot“ ad ki a várható fejlődésre nézve Schaubeck-rendszerű pótlási lehetőségével a lapoknak. A régebben bevont „Talugi kisdedeiért“ sorozat s „Tauligi országgyűlés“, valamint „Talugi repülőnap“ sorozatok árát most állapították meg magasabb értékben és a jövő hónapban megjelenő egy centestől száz frankosig terjedő „Talugi sportkultusz“ bélyegek iránt a forgalomból való várható bevonásuk miatt már előre a névértéknél magasabb árat jelöl meg a katalógus.“ (Idézet egy filatelista, bélyeggyűjtési szaklapból.)

Ezekután az olvasó nyilván úgy képzei, hogy Talugiban sportpálya, repülőtér, gyermekotthon, parlament, királyi korona és árvíz létesült az elmúlt évben. Az olvasó téved. Talugi pontosan olyan mocskos kis falu, mint volt, a Niger partján bámuló bennszülöttek épp olyan egykedvűen piszkálják lábujjaikat, mint midőn az a bizonyos Verhagen nevű úr megérkezett, mindössze Ndasa, az öreg halász kunyhója változott meg, amennyiben egy táblát erősítettek rá, Morbiczer sajátkezű címfestésével: *Talugi királyi főposta. Levelek, Lettres, Briefe*. Talugiban az uralkodón kívül senki sem kapott és senki sem írt levelet. Az uralkodó levelezése viszont, amelyeken általában bélyegnagykereskedők szerepeltek mint címzettek, élénken fellendítette a tizenhétfűlű bálvány ölében pihenő könyv rubrikáit.

A halászt, akit Tondolos összerugdosott, megtanították bélyegezni. Ez különböző visszaélésekre vezetett eleinte, mert hivatalos órák után Ndasa a bélyegző lenyomatával ellátta néhány hivalkodni szerető lakos testét és ezért postai illetéket számított fel. Öfelsége természetesen beszüntette ezt a tűrhetetlen állapotot és a „fájdalommentes tetoválásért” járó ajándékokat szintén az államkincstárnak kellett befizetni. Dehát minden nagy fejlődés sok apró akadályt győz le. Első időben például előfordult, hogy az egész forgalom lebonyolítása fennakadt, mert a Timbuktuból hozatott vadonatúj lila bélyegzőpárnát ismeretlen tettes megette, de mondom, apróbb akadályok a kultúra nagymérvű betörését már nem hátráltathatták. A bélyegeket Gambiában

nyomták és a költségekre bőszeges fedezetet nyújtottak maguk a bélyegek. A nyomás Morbiczer doktor felügyelete alatt történt, aki minden klisé, követ, rajzot a nyomás befejeztével magával vitt újra Talugiba.

Lassanként azonban a bélyeggyűjtés következtében mégis csak változásokon ment át az ország. Néhány európai bélyeggyűjtő karavánt szervezett és ellátogatott Talugiba, aminek következtében a lakosság némi aprópénzhez jutott és így rövidesen megtelepedett a fővárosban minden fejlődés első csillogó jele: egy vegyeskereskedő. Nagy üzletet bonyolított le használt cilinderekben és rozsdás bicikliáttételekben. Árult ezenkívül gyertyát, gépolajat, gummiragasztót és más nyalánkságokat.

Derűs nap volt, enyhe, ötven fokos időjárással.

Öfelsége meglegegedetten hevert a gyékényén és Morbiczer doktorral beszélgetett.

— A tizenhét szent fülére mondom, hogy fél éven belül itthagynom a trónt és valami tisztességes dolog után nézek. Addigra sok-sok dollárom lesz, addigra te is eleget loptál már és ha akárod, társulhatunk. Beszélhetsz Morbiczer.

— Bölcsességed, Tondolos, mely elhomályosítja a napot az okosság fényével, naggyá tette Talugit.

— Fűtyülök Talugira — mondta öfelsége, egyikével atavisztikusan jelentkező kiszólásainak. — Ez a nép a világ végéig lusta, buta és tisztátalan lesz. Naggyá tettem magam, esetleg téged és alig várom, hogy valahol a civilizált

északi városok egyikében egy szép vendéglő fölé kitehessem a táblát: „Tondolos és Morbiczer.“ Beszélhetsz!

— Olyan vagyok én hozzád képest, mint a pocsolyában élő...

— Hagyjuk ezeket a marhaságokat — mondta unottan a király. — Magunk között vagyunk. Szóval?

— Az a véleményem, hogy ha okosak vagyunk, nem is kell többé dolgoznunk. Minek is dolgoznánk? A munka nem szégyen, de unalmas. Azt hiszem, egy kis befektetéssel és egy jó ötlettel feltehetjük a koronát eddigi működésünkre. Néhány szép bútort kell vásárolnunk, berendezünk velük egy szép épületet...

— Itt?

— Szépen! Marokkóban. Meg kell alapítani a Talugi királyság főkonzulátusát és delegálni kell engem főkonzulnak. Egy előkelő főkonzulátus és egy előkelő főkonzul Afrika fővárosában óriási üzleteket bonyolíthatna le a világ legjobb bélyegkereskedő cégeivel. Egyetlen sorozattal és egyetlen trükkel milliomosok leszünk.

Az orvos elmondta tervét.

Ófelsége a megbeszélés végén nyakába ügrott Morbiczernek és megcsókolta. Afrikában a legritkább esetben fordul elő, hogy néger királyok százhusz kilós férfiakat csókolnak meg, tehát elképzelhetjük, hogy Morbiczer terve remek volt. A Senf világkatalógus elsápadt volna, ha hallja!

A főkonzulátus megalakul, de a posta leég

Talugi főkonzulja akkor lett osztatlanul népszerű Marokkó diplomáciai köreiből, midőn egy jegyzékben közölte Japánnal, hogy Talugi figyelemmel kíséri a távolkeleti eseményeket és barátságos közeledésnek venné Japán részéről, ha a további ellenségeskedés folyamán nem használna a kínaiakkal szemben harci gázokat. Ebben az ügyben doktor Morbiczer fogadta is a japán ügyvivőt és biztosította, hogy Tondolos őfelsége minden japánellenes mozgalmat leszerel Talugiban. Mindamellettt fokozottabb óvatosságra intette a mikádót. Az angol, francia és orosz ügyvivők közölték doktor Morbiczerrel, hogy ha együttes fellépésükhöz Talugi is csatlakozik, minden remény megvan arra, hogy a világbékét megóvhatják. Doktor Morbiczer csatlakozott.

Így álltak a dolgok 1937 nyarán. Ekkor történt az a váratlan eset, amely a világ bélyeggyűjtőit lázba hozta. A Talugi «centennárium» sorozatot, amelyből tudja Isten, miért csak a húsz centestől helven centesig terjedő címletek kerültek forgalomba, őfelsége kivonta a rendes postaforgalomból. Ennek egyik oka az volt, hogy a klisék súlyosan megsérültek és így tanuk jelenlétében megsemmisítették. A teljes sorozatot mindamellettt árulták az egész világon, természetesen egyszerű hamisítványokat, nem is rossz izárándékkal, csak álmódó gyűjtők számára, akik bizonyos üres bélyeghelyeket hamisítvá-

nyokkal szoktak lefedni. Teljes sorozat „centennárium“ azonban seholsem volt, tehát az ára ugrásszerűen emelkedett. Őfelsége elhatározta, hogy a raktáron levő anyagból a világ gyűjtői számára néhány sorozatot kiárusít. Ekkor történt a katasztrófa: egy hatalmas tűzvész elpusztította a főpostát, a teljes bélyegraktár leégett és így a világon, leszámítva a húsz- és hetvencentes sorozatokat, csak egyetlen teljes centennárium-sorozat volt, amelyet őfelsége az íróasztalában tartott a bélyegminták között. A világ bélyeggyűjtőinek szeme Talugi felé tekintett. A centennárium bélyegsorozat egyetlen létező példánya, őfelsége Tondolos király birtokában van. A bélyegek értéke három napon belül ötezer font sterlingre emelkedett, miután azonban őfelsége kijelentette, hogy bélyegeitől semmi áron nem válik meg, a sorozat ára húszezer font sterlingre szökött fel. A világ minden nagy gyűjtője kábelekkal árasztotta el a marokkói Talugi főkonzulátust. Részvénytársaságok alakultak a centennárium-sorozat megvétele céljából, de mindenki beszüntette az alkudozást, midőn Talugi konzulához a következő kábel érkezett Londonból: *„Teljes centennárium-sorozatot 50.000 font sterling készpénzért megveszem, sürgőnyválasz, Rockstein London.“* Negyedóra múlva ment a válasz: *„Hosszas rábeszélésemre őfelsége eladásra határozta magát. Ajánlat elfogadva. Üdvözli Morbiczer.“*

Mr. Rockstein hajóra ült. Mr. Rockstein gazdag ember volt, mert jólmenő bélyegkereskedése volt a Bond streeten, de természetesen esze ágá-

ban sem volt 50.000 fontot fektetni bélyegekbe. Beavatott helyen úgy tudták, hogy csak megbízást teljesített. Állítólag egészen magas helyről szólították fel a «centennárium» megvásárlásának lebonyolítására, igen szép jutalék fejében és az 50.000 font sterlinget az üzlet céljára letétbe helyezték a Bank of Cilynél. Mr. Benjamin Rockstein személyesen ment el e rendkívüli üzletet lebonyolítani. Mindössze harmincöt esztendő volt, de komolyabb, pedánsabb és konzervatívabb sok tiszteletben megöszült kereskedőnél. Aránylag fiatal kora ellenére a legkülönb nemesi vérből származó bankemberek is egyenrangú félként tárgyaltak vele, ha magára öltötte az angol királyi zsakettet.

Elutazása előtt szerződést kötött a Daily Heraldal, mely szerint a Ta'ugi centennárium-sorozat megvételéről, afrikai útjáról kizárólag a Daily Heraldot fogja tudósítani, semmiféle más lapnak interjút nem ad, útjáról senkit nem informál és kötelezi magát az expedíció és a vásárlás minden részletét diszkréten tartani a Herald számára. Mr. Rockstein az üzletet korrektnek tartotta és a megállapodást aláírta.

Délelőtt tízkor érkezett meg Marakesbe és most nyugodtan magára hagyhatjuk, mert villásreggelije, borotválkozása, fürdése és ujságolvasása egyideig tökéletesen elfoglalja a gentlemant. Menjünk inkább jó messze a Gueliznek nevezett európai városrészből, mélyen be az arabok által lakott Medinába. Csillogó porszemek táncolnak az afrikai napfényben, amely árnyéktalanul fedi be a várost. «Fabor! Fabor barakallah u fik!»

kiáltják mindenfelé trachomás koldusok, arab jószok, karjukon tekergőző kígyókkal, úgyhogy az a siető fehér ember, aki a Kutubia mecset felé igyekszik, két könyökével alig tud utat törni a Gíama el fna torlódó áradatában. Végre eléri azt a hatalmas aszfaltsíkságot, amelynek végében a Kutubia-mecset emelkedik, de ügyet sem vet a csodálatos toronyra, amelyet negyvenezer keresztény rabszolga állítólag tíz nap alatt épített fel Yacub el Mansur parancsára, hanem azt a kis söntést keresi, ahol a „marchée arabe“ Afrika minden tájáról összesereglett vásárosai nyüzsögnek a lacikonyha körül. Mi dolga lehet itt egy európainak, a napnak ebben a szokatlan órájában, midőn fehérbőrű emberek mezítelenül és lihegve hevernek szobájukban a rekkenő melegtől? És ha jobban megnézzük... Nini! Hol is láttuk ezt az embert? Köpcös és kopasz, hatalmas forradással halántékától a szája széléig. No nézd csak! Hiszen ez Verhagen, Taluginak botrányos körülmények között nyugalmazott postaügyi minisztere. M Shamba el Glaua legszentebb dobhártyáira mondom, ő az! Most egy hosszú sovány ember válik ki az arabok közül, szintén fehér, de rendkívül sovány, fehér bricsessz van rajta, apacsing és a nyakában zsinóron revolver csüng le. A rendkívüli sovány úr tekintetét némi asztigmatizmus jellemzi. Vagy mondjuk ki őszintén? A sovány úr kancsal volt. A sebhelyes és a kancsal gyorsan körülnéztek azzal a szokványosan ijedt fejmozdulattal, amivel rossz lelkiismeretű emberek többször napjában szeretnék megnyugtatni magukat. Azután még gyorsabb lép-

tekkel egy vályogházba siettek be együtt, ahol egy harmadik úr várt rájuk, gyapjas fekete hajjal és bő burnuszban. Orientális jellegei dacára, gyakorlott szemlélő észrevehette rajta, hogy európai.

— Az angol megjött! — kezdte minden formáság nélkül Verhagen.

— Milyen kísérettel fog utazni? — kérdezte a kanccsal.

— Két titkosrendőrrel. Visszafelé a király ad melléje kísérőket. Miután Morbiczer konzul osztózik a zsákmányban és a mi emberünk, ezek a kísérők nem számítanak. Gyerekjáték lesz az egész. Johnson, te összehozod a karavánt, én megszerzem a szükséges írásokat és Paulsen egy percre sem téveszti szem elől az angolt. Morbiczerrel felezünk. Kettéosztjuk a sorozatot, hogy ne tudjuk egymás nélkül eladni. Ti ketten kaptok egyharmadrészt.

— Bőkezű vagy, mondhatom! — mondta Johnson. — Az ember a bőrét viszi vásárra egyharmadnak a feléért.

— Nézd meg a bőröd — mondta megvetően Verhagen, — annyit sem ér.

— Majd én is csináltatok valami kozmetikus-sal egy olyan forradást magamnak — mormogta Johnson. — Mert így, úgy látszik, azt hiszed, te vagy az erő és a szépség ideálja.

— Amíg a szépségverseny tart, addig magatokra hagylak — mondta Paulsen. — Nem zsűrinek jöttem Marokkóba.

— A te számodra Paulsen, Morbiczer konzul majd kieszél valamit, hogy állandóan a bélyeg-

kereskedő mellett lehess Talugiban. Hívjatok fel a hotelban. Kérjétek doktor Roheimet, itt ezen a néven ismernek. Este tizenegykor megmondok mindent — fejezte be Verhagen az összejövetelt, azután gyorsan kiléptek az ajtón és anélkül, hogy hátranézne, sietett visszafelé.

Pedig, ha hátranéz, talán feltűnik neki egy lovaglóruhába öltözött, parafasisakos hölgy, aki a nyomába szegődött. Ez a hölgy idáig is nyomában volt és a beszélgetés ideje alatt a vályogkunyhó oldalának szorítva a fülét, hallgatózott.

A hölgyet Mary Bakernek hívták és ugyanazon a hajón érkezett meg Afrikába, amelyen Mr. Rockstein utazott.

Marathoni gyaloglás 100 méteren

Mr. Rockstein egyáltalában nem törődött a feltűnéssel, amelyet zsakettje, cylinderje és keztyűje méltán idézett elő itt a trópuson és elindult a szállodából. Nem bérelt autót, mert a Talugi kir. konzulátus az előkelő Mammunia szállodától alig száz lépés távolságra volt. Az ötödik lépésnél már érezte, hogy a távolságokat a trópuson egészen más erőbeosztással mérik, mint a mérsékelt égöv alatt. A tizedik lépésnél büszke keménygallérja szép lassan magábaroskadt és sima inge olvadozni kezdett, mint a hó, ha hirtelen langyos napsugár tűz rája. Cilindere alól sűrű cseppek indultak meg és nadrágja csapzottan tapadt a térdéhez. Azért most már ment.

Egyenletes léptekkel haladt a konzulátus felé. Mögötte ugyancsak egyenletes léptekkel egy gyapjashajú, hosszú ember lépkedett egy úr társaságában, akinek a szemét enyhe kancsalság jellemezte. És valamennyiüket követte egy körülbelül száz főre tehető tömeg, amely Afrika fennállása óta először csodálhatta meg délután öt és hat óra között azt a sötét jelmezbe öltözött tébolyodott külföldi urat, aki egy kis gömbölyű korporsót egyensúlyozott a fején. Az ötvenedik lépésnél Rockstein úgy érezte, hogy összeroskad. A tömeg hangosan biztatta, néhányan fogadásokat kötöttek, elsodort biciklisták kétségbeesetten csöngettek és ordították: „Balék! Balék!“ De a tömeg nem törődött semmivel és egyre nőtt.

Deranzsirt állapot a dacára, miután egy pohár frissítőt megivott, Rockstein úr korrekten tárgyalt a követtel. Bizonyos szerződéseket írtak alá és megállapodtak abban, hogy Talugiban a király majd perfektuálja az adásvételt. Mr. Rockstein megnyugodva látta a konzulátus előkelő, modern berendezését. Nem várhatnak rá aggasztóan primitív viszonyok Talugiban, ha ez a kis ország ilyen elsőrangú képviselőt tart fenn Marokkóban. Dr. Morbiczer, ez a megnyerő modorú, korpulens gentleman közben más ügyben is utasított egy tisztviselőt.

— Kérem Hastings, doktor Roheim tanár úr részére sürgősen kiállítandó egy engedély, hogy öttagú kíséretével Talugiban tudományos méréseket végezhet az ország létszámaához tartozó majomfajtákon. Hát kérem, Mr. Rockstein, azt hiszem, több formáság nincs hátra.

— Nagyon örülök, hogy megismerhettem excellenciádat — mondta őszintén Mr. Benjamin Rockstein, mert úgy érezte, hogy talpig de.ék diplomata ez a doktor Morbiczer főkonzul (v. b. t. t., a Talugi csillagos szalagrend nagy keresztjének tulajdonosa a sarlóval és a kutyákkal, postaügyi miniszter és koronaőr.)

Visszafelé már a konzulátus által rendelkezésére bocsátott autón tette meg az utat, általános csalódására a palota előtt türelmesen várakozó tömegnek, amely időközben kétszáz főre szaporodott.

A Mammunia hotel hallja egy világrész legfinomabb és legszebb vacsorázóhelye. Marokkó tulajdonképpen egész Afrika fővárosa és a Mammunia Marokkó legelőkelőbb szállodája. Tompa bordó fények, halk jazzmuzsika, kristályedények finom zöreje, félőrült túlzó gazdagok ékszersorozatái, nőiruha kreátorok selyemábrándjai, a legfinomabb francia illatszerek és a legjobb egyiptomi dohányból keveredő furcsa, kellemes odőr, amihez a brokátfüggönnyel határolt hatalmas teraszon át mozdulatlan pálmakoronák, kaktuszok és oleanderek dekorációja adja meg a hangulatnak azt a csodálatos erőt, amellyel feledhetetlenül megmarad az emberben élete végéig, hacsak egyetlen estén át része volt benne.

Mister Rockstein az újdonsült trópusi utazó első ámulatában állt a vörös szőnyeggel fedett lépcső utolsó foka felett, de mielőtt tovább haladhatott volna, hogy gondolat nélkül elmerül-

jön ebbe a kellemes benyomásba, valaki megfogta a karját. Kis, kövér ember állt mellette.

— Mister Rockstein? — kérdezte olyan hangon, mintha kételyei lennének ebben.

— Rockstein Benjámín vagyok, Londonból.

— Coquelin vagyok. Detektív főfelügyelő. Ön bizonyos bélyegek ügyében érkezett, ugyebár?

— Van ehhez valami köze a rendőrségnek?

— Feltétlenül. Általában a rendőrségnek mindenhez van valami köze. Különösen Afrikában. Bizonyos egyének meg fogják kísérelni, hogy kirabolják önt.

— Magam is számítottam arra, hogy a centenáriumsorozat körüli lárma fel fogja kelteni néhány tisztességtelen ember érdeklődését.

— Egy mai értesülésünk szerint — mondta a kis kövér és elgondolkozva forgatta ujjai között Rockstein egyik kabátgombját, mintha le akarná szakítani. — a legveszélyesebb szélhámostársaság van az ön nyomában.

— Köszönöm a gondoskodást. Azt hiszem, sikerül majd elkerülnöm a szélhámosokat.

— Csak erre óhajtottam figyelmeztetni. A rendőrség természetesen résen van, de önnek is vigyáznia kell. Legyen óvatos minden új ismerőseivel szemben.

A kis emberke ezután magárahagyta. Rockstein elgondolkozva ült le az egyik asztalhoz. Tangót játszottak és a parketten néhány pár lézengett. Nem volt harcos ember, sem az öklével, sem fegyverrel nem tudott bánni, de nem ismerte a félelmet. Vajjon honnan fog közeledni a veszély? Mikor elindult Londonból, már számított

rá, hogy meg fogják kísérelni a vagyontérő sorozat elrablását. Dehát arra való az ember esze, hogy vigyázzon magára. Egy hölgy lépett be a főbejáraton, aki ismerősnek tűnt előtte. Perszel A hajón látta. Rockstein a hajóút legnagyobb részét fekve és nyögve töltötte el, távolról sem olyan állapotban, amely hölgyekkel való megismerkedésre alkalmas. A hölgy körülnézett a teremben. Úgy látszik, keres valakit. „Jó lenne megismerni“, gondolta a kereskedő.

Mintegy feleletül, Mary Baker egyenesen mister Rockstein asztalához ment és leült.

— Meg van lepve, ugye, hogy így egyszerűen idetelepszem?

— Tessék?

— Mondom: meg van lepve, hogy úgy egyszerűen ideülök, nem?

— De.

Rövid kínos szünet állt be. Mit akar ez a nő? Nagyon csinos, szép ékszerei vannak és remek estélyi ruhája. Pontosan olyan, mint a regényekben szereplő kalandornők.

— Még a hajón megtudtam, hogy ön Mr. Rockstein, aki Talugiba utazik a híres centennáriumsorozatért. Én Mary Baker vagyok.

— Nevem Rockstein — mondta Benjámín és kissé felemelkedett a székről. — Emlékszem, hogy együtt utaztunk a hajón is.

— Önnek kitűnő memóriája van — mondta őszinte elismeréssel Mary Baker és Benjámín elpirult. Mit akar ez a nő? Mr. Rockstein vallásos családból származott és élénken emlékezett még az ótestamentumban kompromittált Putifárné

esetére a jóformán serdületlen Józseffel. Hogy is mondta a detektívfelügyelő? Vigyázzon az új ismeretségekre.

— Miben lehetek szolgálatára, kisasszony?

— Semmiség az egész. Vigyen magával Talugiba.

Mister Rockstein meghökkent. Ez kissé erős volt.

— Sajnos, szigorú utasításom van, hogy két államrendőrségi detektíven kívül nem vehetek fel utilársat.

— Kár. Megfelezhettük volna a költséget. Végre is ha mindketten odamegyünk és vissza is jövünk, kár két autót bérelni.

— A különbség oly jelentéktelen.

— Gondolja, hogy közöttem és két államrendőrségi detektív között a különbség olyan jelentéktelen? Na mindegy.

— Ha nem vagyok tolakodó: miért utazik a kisasszony Talugiba?

— Egy bélyegkereskedő megbízásából. A megmaradt készletből olcsón kapható sorozatokat akarja felvásároltatni. Én ugyanis egy nagykereskedő afrikai ügynökségét vállaltam.

— Londoni cég? Azokat mind ismerem.

— Ez új cég. Most alakult. Marivel és Cooks.

A nő úgy hazudott, hogy Benjámint folyton elpirult. Egy Rocksteinnak hazudik bélyegekről! Ez olyasmi, mintha valaki el akarta volna hitetni az öreg Brehmmel, hogy a melegvérű emlősök gerinctelenek és nem szülnek eleveneket. Most már biztos, hogy a hölgy szélhámos. Még pedig átlátszó. Nem is ügyes. Nem is ravasz.

De kedves...

— Külön figyelmeztetem önt Mr. Rockstein, hogy nagyon vigyáznia kell magára, mert szélhámósok fenik önre a fogukat.

A bélyegkereskedő kishijján leesett a székről. Mit akar ez a nő? Ő figyelmezteti szélhámósokra?

— Legyen nyugodt kisasszony. Én minden szélhámósan nyomban átlátok. A figyelmeztetést minden esetre köszönöm.

— Nagyon szívesen. Viszontlátásra mister Rockstein.

A bélyegkereskedő még sokáig nézett abba az irányba, amerre Mary Baker eltávozott.

A bélyegkereskedőnek még jobban tetszik a nő

Doktor Morbiczer már huszonnégy órával előbb útrakelt az autóján, amelyhez ez alkalommal pótkocsi is volt kapcsolva. Előbb kellett odaérnie Talugiba, mint a vásárlónak. Társaságában volt egy göndörhajú, horgas orrú úr is, Paulsen nevű egyén, akivel Morbitzer öxellenciája ujabban szaporította Talugi köztisztviselőinek számát. Taurirtig a gyönyörűen kiépített új afrikai műút vezet egy magas töltésen a Szahara homokdűnnái között. Itt váratlanul véget ér a bitumen, autó már csak tiprólánccal folytathatná az útját, mert futóhomok következik. Taurirt oázisában éppen ezért gyönyörű garázs volt, ahol az autót leállították és hatalmas tevepark is találtatott,

hogy a további úthoz karavánt lehessen szervezni. Taurirt mozgalmas és jól jövedelmező oázis volt. Doktor Morbiczer is összeállította háromtagú karavánját, a pótkocsi tartalmát teherhordó öszvérekre rakatta és tevén folytatta útját. Taurirtból elindulva alig néhány órányi ügetés után egy sor homokpad mögött, hat emberből álló karavánt pillantottak meg.

— Ha nem csalódom, az ott doktor Roheim expedíciója! — mondta Morbiczer doktor a vezetőjének. És nem csalódott. Ördöge volt. Valóban doktor Roheim személyesen vezette a társaságot, amint ez a találkozásnál kiderült. A doktor tömzsi ember volt, szája széléig egy sebhely vonult végig és valami külföldi egyetemen majomszakos tanár volt. Legalábbis ő így mondotta. Morbiczer doktor barátságosan üdvözölte, jól ismerte Roheimet, hiszen ő adott engedélyt rá, hogy Tulagiban is kutathasson céljainak megfelelő majom után. A két uriember barátságos eszmecserét folytatott, de nem sokáig maradt együtt az expedíció és a követségi karaván, mert Roheimék letáboroztak, míg Morbiczer doktor folytatta az útját.

Mister Rockstein hatalmas Maybach-kocsin indult útnak. A hallban két polgáriruhás rendőr várta, akik Talugibe fogják kísélni. A két detektív legnagyobb meglepetésére mister Rockstein egy fantasztikusan magas, valószínűtlenül vöröshajú ember társaságában jelent meg, akivel ed-

dig még nem mutatkozott Marokkóban. A vörös ember szeplős volt és állandóan bután vigyorgott.

— A titkárom, Mr. Brown — mutatta be óriási kísérlőjét Rockstein a detektiveknek. A titkár közlőmbösen vigyorgott rájuk, kabátja belső zsebéből egy sonkászsemlét vett elő és beleharapott. Ezután mind a négyen kimentek a Maybach-kocsinhoz, amely megindult a városon át és keserves túlköléssel, félórai csigalassú csuszkálással keresztülvergődlött a Suq gomolygó embertömkelegén, míg kiérték a városból. Innen indult el szelídvonallú szőlődombok között a Szaharában folytatódó műút. A magas töltés széles fehér sávján szikrázó afrikai napfényben repült az autó és a lehullott nagy szőlőlevelek sokasága bronz- és rőt színű borongással vonta be a lágylvonallú szőlődombokat, amelyek Ain-Sallah előtt belepusztultak a Szahara végtelen homokhullámaiba. Rockstein már megtanulta a trópusi višet és ő is abban az egy szál lenge vászonban volt, könnyű parafával a fején, mint a detektivek. Még így is úgy érezte, hogy izzik a teste a harminchatfokos délelőttben. Brown úr nem vett tudomást a melegről, nyugodtan izzadt és nyugodtan evett, később pedig arcára borította a Daily Heraldot és úgy aludt, hogy horkolása elnyomta a motorbűgást.

— Nyugodt ember — jegyezte meg az egyik detektív.

— Sajnos — felelte Rockstein úr, aki nem szerte, ha egy angol gentleman társaságban hangozan alszik.

— Tulajdonképpen hány bélyegből áll ez a sorozat — kérdezte az egyik polgári rendőr.

— Huszonnégyből — adta meg a felvilágosítást Mr. Rockstein. — Tíz belföldi, nyolc külföldi és hat repülőpostacímlet.

— Ön már bizonyára látta fényképen.

— Láttam? Igazán szép hamisítványok vannak forgalomban belőle. Hoztam magammal kuriozitásból egy aránylag tökéletes hamisítványt, amit a londoni Dietke et Co. készített, utánzatokat gyűjtő amatőrök részére. — Kihúzott a zsebéből egy levéltárcához hasonló fehér bélyegleket és szétnyitotta. Különböző élénkszínű bélyegek voltak sorbanrakva benne és a detektívek szájtátva nézték.

— Mennyit ér ez a sorozat?

— Ez? — Rockstein úr elgondolkozott. — Megérhet 8 pennyt.

— Hm... És az eredeti sokkal szebb?

— Annyira nem szebb, hogy ön meg sem tudná különböztetni ettől.

— Mégis, mi a különbség a valódi és a hamis sorozat között?

— Negyvenkilencezer kilencszázkilencven font, tizenkilenc shilling, négy penny.

És nyugodtan rágyújtott egy cigarettára.

A kanyarban feltűnt Ain-Sallah üde pálmacsoportja, amelynek bejáratánál hatalmas benzinkút állt. Várniok kellett, mert egy krémsárga színű kocsit tankolt éppen és ők is benzint akar-

tak felvenni. Mikor a beduin suhanc magasra-
tartva rázogatta a gummicsövet, hogy minden
csepp a tartályba menjen, előkerült valahonnan
egy bricsessznadrágos, rendkívül szőke nő, hom-
lokára tölt autőszeműveggel és fizetett.

— Good bye Mr. Rockstein!

Mary Bakker volt. A bélyegkereskedő szertar-
tásosan bólintott.

— Szép kocsit bérelt a kisasszony.

— Sajátom.

Benjámín tűzpiros lett. Tegnap azt hazudta
őnagysága, hogy a bérautó költségei miatt sze-
retne együtt utazni.

— Ha nem történik defekt, holnapra Taurirt-
ban lehetünk — csevegett tovább őnagysága. —
Utazott már tevén Mr. Rockstein?

— Sajnos, a londoni Cityben, különösen ami
a bélyegszakmát illeti, ritkán nyílik alkalom
ilyesmire — felelte.

— Akkor sok kellemetlen élménye lesz —
mondta Mary. A tevét azért is nevezik a sivatag
hajójának, mert olykor tengeri betegséget okoz.
És úgy láttam, ön nem jól bírja a tengert.

— No igen... — zavarban volt. Ugratja ez a
nő? — Az embernek ilyen kirándulásnál számol-
nia kell a nehézségekkel, bár nem lehet olyan ve-
szélyes ez az út, ha ön egyedülálló hölgy létére
vállalkozik rá.

— Engem jó lesz, ha megkülönböztet a többi
nőtől.

— Megtörtént — mondta szomorúan Benja-
mín.

... Később, midőn kilencven kilométerrel men-

tek az országúton és a krémsárga kocsi úgy vágott el hirtelen mellettük, mintha taligába sem venné a hatalmas Maybachot, Mr. Rockstein tisztán hallotta, hogy Mary autójában szól a rádió,

Svéd ulánusok tűnnek fel

Óráról-órára elviselhetetlenebb lett a meleg. A bélyegkereskedő úgy érezte, hogy tüdejét belülről perzseli a forróság és ha becsukta a száját, porszemek csikordultak meg a fogai között. Láthatatlan tűhegyek cirkáltak itt a levegőben milliószámra és lerakódva a szemöldökre, szökérefestették ezt a homlokdíszet. Ahogy délebbre értek, a meleg óráról-órára növekedett. A kereskedő végtelenül szomorúnak érezte testi állapotát.

Az alkonyi légáramlás spirálisban szállongó porfüggőnyeiben át vörösen izzott a barátságtalan afrikai nap hanyatló korongja, sugarai haránt özőnlöttek a sivatagra, apró árnyékot vetítve a homokhullámok mellé és ettől a Szahára olyan lett, mint egy végtelen saktábla.

Miután este értek Taurirtba, nem pihentek — csak amíg a vacsora tartott. Ez a hatalmas, mozgalmas oázis a műút végén és a timbuktui karavánút kezdetén fekszik. Azonnal kaptak tevét és vezetőt, az autót beállították a garázsba és a felkelő hold már útban találta őket Arauan felé. A garázsban feltűnt nekik egy porlepte krémsárga kocsi.

Taurirt körül szakariánok, trópusi katonák gyakorlatoztak.

A Marokkóból vezető bitumenfolyam, Taurirt után, minden átmenet nélkül a homoktengerbe torkolt és az utat csak fehér cölöpök jelezték a Szaharán. Mister Rockstein őszintén sajnálta, hogy a londoni Cityben a bélyegkereskedés sohasem kívánja meg, hogy az üzletemberek olykor tevehátra üljenek. Ebben az esetben most kevesebbet szenvedett volna, mert némi gyakorlat elviselhetőbbé teszi a szokatlan dolgokat. Még talán azt az érzést is enyhítené a rutín, amit a teve szőrzetéből az emberi testre emigráló bolhák tömege okoz. De még ennél is kellemetlenebb a bólogató teve hullámozó járásával, emelkedő és süllyedő hátával, amitől az utas elhagyott sajkának érzi magát a viharos óceánon és ezerszer megbán minden falatot, amit aznap lenyelt. Közvetlen előttük magányos beduin lépegetett tevéjén, burnuszát szorosan összefogva magán, a rohamosan hűlő éjszaka ellen védekezve. Hátra sem nézett, pedig hallania kellett a karaván közeledését. Mister Rockstein enyhe borzongással nézett körül. A Szahara! Micsoda ember lehet itt előtte a beduin, micsoda félelmetes mithikus idegenfajú trópusi hős, aki ilyen nyugodtan üget éjszaka egyedül ezen a roppant, félelmetes részen a földnek. Mikor ideért gondolatban, a félelmetes, mithikus, idegenfajú trópusi hős visszafordult és így szólt:

— Hallo Mister Rockstein! How are you!

Mary Baker volt! Benjamin görcsösen ragadta meg a teve mindkét púpját. Állandó émelygése

váratlan szédülésekkel párosult és úgy érezte, hogy nyomban lezuhan ebből az ijesztően magas és állandóan viszkető pozíciójából.

— Ön imponál nekem, mister Rockstein. Bármelyik citybeli kollegája már régen hazaszökött volna.

— Meglep, hogy itt látom, kisasszony...

Mr. Rockstein gondolkozott. A nő természetesen tudta, hogy mögötte jön a karaván, ezért nem gondoskodott kíséretéről. Kár, gondolta a kereskedő, hogy ez a nagyszerű nő szélhámos.

És mit gondolt ezalatt a nő? Azt gondolta, hogy kár. Végre egy férfi, aki más, mint a többi. Kellemes arcú, halk modorú és valószínűleg igen finomlelkű, szóval, amilyen végre megfelelne neki, Mary Bakernek. És ez a férfi bizonyára sértő dolgokat gondol róla. És joggal. Milyen egyszerű lenne néha az élet, ha az emberek becsületesen közölnék egymással gondolataikat. De ehelyett mindenféle hülyeségeket beszélnek. Például ilyeneket.

— Ön egyedül megy Talugiba... kedves Mary?

— Azt reméltem, megengedi, hogy kíséretének védelme alá helyezzem magam.

— Nem hiszem, hogy lenne becsületes angol állampolgár, aki ezt a kérést megtagadná egy hölgytől.

Előtünt a hold. A karaván tagjai dideregve burkolóztak köpenyeikbe, burnuszaikba, a hőmérséklet mínusz alá szállt, úgyhogy a körülöttük kezdődő alfafü-szteppén dérlerakódás csilant meg itt is, ott is.

— Átkozott vidék — mormogta Rockstein. — Egyszer nappal megsül az utas, másszor éjjel megfagy. Az ember nem tudja, mitől óvakodjon jobban a déltől, vagy az éjféltől.

— Én megmondhatom önnek, mitől óvakodjon legjobban a furcsa klíma alatt.

— Nos?

— Morbiczertől.

Hajnalra Mahrukba érték, úgy átfázva és olyan rekedten, hogy szibériai utasoknak is beillettek volna.

Milyen más egy oázis, ha nem vezet rajta műút keresztül! A kis liget gócpontjában három vályogház állt: a csendőrlaktanya, amelyben a kéttagú helyőrség lakott, a posta és távíróhivatal, mellette a vendéglő. Ezenkívül három, négy piszkos rongyokból sátorra vert arab duár és egy baromfiól tartoztak a helységhez. Néhány, kenderszívástól elhülyült arab heverészett a fűben és a legyeknek elképzelhetetlen tömege zsongott mindenfelé. Az ivóban a konyha kihűlt olajos ételeinek a szaga összekeveredett a borszeszlámpa illatával. Ez a pihenés egyáltalán nem volt üdítő. Azért mégis itt kellett tölteni a legforróbb nappali órákat. Három függönnyel elválasztott helyiség állt rendelkezésre. Mr. Rocksteinnek úgy rémlett, mintha több éve utazna már minden cél nélkül.

Alkonyatkor folytatták útjukat.

És hajnalban a vezető néhány távoli, elszórt paratölgyre mutatva, így szólt:

— Az már ott Talugi kezdete. Még nem a határ, de azok a fák azt jelentik, hogy a Niger közelébe értünk.

Itt-ott bozótok is feltűntek, a laza port vöröses, agyagos talaj váltotta fel és egy dombra érve, megpillantották a távolból Aruan oázist, amely már Tondolos király uralma alá tartozott és a Niger egyik holt ága mentén feküdt. Mielőtt azonban ezt az oázist elérhették volna, néhány sátrat fedeztek fel, kipányvázott tevékkel a hátérben. A lehorgonyozott sivatagi hajók teleszkópszerűen imbolygó fejeikkel szelíden kérőztek. Bizonyos doktor Roheim expedíciója volt ez, azért jöttek ide, hogy afrikai majomfajtákon méréseket végezzenek.

Arauan közelében megdöbbentő dolog történt. A szaharai oázisból váratlanul egy szakasz svéd ulánus tört ki rohamléptekben és kezükben kivont dobverőkkel rohantak az érkező karaván felé. A tevék vadul rángatni kezdték zablájukat és rémülten kirugtak. A karaván tagjai döbbenően néztek sorsuk elé. Az ulánusnak öltözött négerek azonban nem támadtak, hanem felfejlődtek az érkezők előtt és soraikból egy horgasorrú, gyapjashajú úr vált ki, akiről csak nehezen lehetett megállapítani, hogy európai-e, vagy bennszülött. Nagyon elegánsan volt öltözve: dohányszínű halóköntösbe, amelyhez stílszerűen fekete keménykalapot vett fel. Mélyen meghajolt hadai élén és Rocksteinhez fordulva így szólt:

— Paulsen vagyok, belügyminiszteri titkár. Öfelsége dísztestőrezredének az élén van szerencsém üdvözölni önöket Talugi földjén. Háromszoros hurrá önökrel

Paulsen sajátmaga választotta ki az öltözékét Morbiczer szakszerű útmutatása alapján. A négerek ruháit Marokkóban vásárolta a konzul egy színtársulat csődtömegéből. A színtársulat a Stockholmi Lány című operettbe bukott bele, így kerültek a kékszínű svéd lovasuniformisok Talugi egyszerű népére. Hogy fegyver is legyen náluk, Morbiczer néhány dobverőt is kiosztott közöttük a felvásárolt csődtömegből. A konzul egyenesen azért utazott előre, hogy Talugi némi fényt nyerjen az előkelő idegen látogatása alkalmából. Ezt a király kívánta így és Morbiczer doktor úgy érezte, hogy neve Potemkin mellett fog szerepelni a világtörténelemben.

És másnap délelőtt tizenegy órakor (Talugi-időszámítás szerint) Rockstein karavánja megérkezett a fővárosba. Öfelsége barátságosan integetét feléjük a Stamis-Watson gyártmányú vekkerrel és lábán ott díszlett az ünnepélyes alkalmakra szóló félesizma. Üdvözlőbeszéde rövid volt:

— M'Shamba el Glaua óvjon benneteket Talugiban. Én is óvni foglak benneteket, ha ajándékokat hoztatok nekem. Beszélhetek.

Azonban hiába beszéltek volna, mert öfelsége hátatfordított és megindult vissza a falu felé. Az egész népség követte. Az idegenek számára néhány gyönyörűen kitakarított kunyhót bocsájtottak rendelkezésre, de ezek egy pillantást vetve a

kunyhók belsejébe, nyomban sátrakat vertek. Minden eddigi kínszenvedés eltörpült Rockstein szemében, miután öt percet időzött Talugiban. A személdombok, a vedlettszörű, csontvázszerű, vak kutyák, a harcosok testén megavasodott kókuszolaj párolgó bűze a forróságban és a Niger felől özönlő szunyograjok elviselhetetlenül fokozták a szenvedését.

Délután a főnök kunyhójában létrejött az adásvétel. Mister Rockstein magával vitt egy aktatáskát, egy nagyítót és egy csekket. A nagyítóval megnézte a király által eléberakott sorozatot és konstataálta, hogy valódi. Azután a belső zsebéből, ahol bélyegutáúzatait tartotta a világos tokban, előhúzott egy sötét tokot. A sötét tokba betette a valódi sorozatot és a vagyontérő bélyegeket tokostól együtt az aktatáskába csúsztatta, az aktatáskát lezárta és a csekket átadta öfelségének.

— M'Shamba áldása legyen a papíron — és még hozzátette lehunytt szemmel: — Apropos, hogy áll most a font?

Morbiczér doktor közölte az árfolyamot öfelségével. A király megveregette Mr. Rockstein vállát:

— Az ország vendége vagy egy hétig, jól-szituált idegen.

— Minden vágyam teljesülne ezzel — felelte Rockstein, — de sajnos, már reggel vissza kell fordulnom.

— Nos, annyi baj legyen — nyugodott bele a király.

... Este lett. Mr. Brown nyitott szájjal aludt

és így tátott ajkainak hatalmas öblébe egy meg-gondolatlan dongó repült bele. A roppant fogaz-at összezsapódott és a dongónak vége lett. A vörös óriás kedvtelenül krákogott és már foly-tatta volna az alvást, ha nem nehezedik egy kéz a vállára. De egy kéz nehezedett a vállára. Rocksteiné volt.

— Elérkezett a maga ideje, Mr. Brown — mondta suttogva. — Itt az aktatáska. Ebben egy fekete tok van ötvenezer font értékű sorozattal. Maga húsz éve van a Rocksteinnek szolgálatában és többször bizonyította be, hogy ennél többet is magára lehet bízni. Most idehallgasson: a kunyhó hátsó lapján kicsúszik. Senkise fogja észrevenni. Leoson a folyón, elköt egy csónakot és észrevétlenül elszökik. Maga cambridgei vezérevezős volt Brown. De a Nigeren lefelé, negy-vennyolc óra múlva még egy kocaevezős is Tim-buktuban van. Ott átadja ezt az aktatáskát az angol katonai attasénak és sürgönyöz nekem Mahruk oázisba, hogy minden rendben ment-e. Ott várom az értesítést.

— Mr. Rockstein! Büszkévé tett!

Még sokáig suttogtak. Jóval éjfél után sikerült csak Rocksteinnek a férgek, az atmoszféra és egy szőke nővel kapcsolatos gondolatai miatt elaludni.

És harminc perc múlva Brown úr, a cam-bridgei aranyidőkre emlékeztető buzgalommal evezett lefelé a Nigeren.

Egy expedíció vágatásba kezd, egy másik elindul

Reggel volt. A bélyegkereskedő tábora szede-
lőzködött. Felmálházták az öszvéreket, itatták a
tevéket, botok puffantak, emberek szitkozódtak,
állatok bögtek. Mary Baker egy kunyhónak dőlt
és rúzsozta magát.

— Nos? — kérdezte Mr. Rockstein, — vett
valamit a királytól?

— Nem. Meggondoltam magam. Abbahagyom
a bélyegkereskedést.

— Azt hiszem, okosan teszi — mondta némi
maliciával Mr. Rockstein.

Ezalatt Paulsen nyugtalanul járt össze-vissza
a táborban. Hol az a bamba vörös? Hová tűn-
hetett? Gyanuja nőtt, midőn Rockstein semmiféle
elővigyázati intézkedést nem tett a csomagolás-
nál. Nyugodtan társalog azzal a nővel, aki ért-
hetetlen módon beleüti az orrát ebbe a dologba.
Hol az aktatáska? A Niger sebes sodrába bámult.
Gyanuja határozottabb formát öltött. Elvegyült
a parti bennszülöttek között. Hogy? Ndasa bár-
kája eltűnt? ... Többet nem kérdez. Tevét még
úgy nem rugdostak a bordáján két sarokkal és
nem verték úgy a fejét revolvercsővel, mint azt
a szerencsétlent, amelyiken Paulsen galoppozott
egy bizonyos expedíció táborhelyéhez, ahol ál-
lítólag majmokat fognak mérni.

Ezalatt Rockstein kis karavánja nyugodtan haladt Arauan felé. A karaván elején a bélyegkereskedő ügetett Mary Bakerrel élénk társalgásba merülve.

Váratlanul, abból az irányból, amerre tegnap a sátrakat látták, tevés alakok vágattak el mellettük a legörültebb galoppban, élükön egy köpcös, sebhelyes arcú emberrel. Csak két pillanatig kerültek egymás mellé, de Rocksteinnek a hátgerincén végigfutott a hideg attól a tekintettől, amellyel a sebhelyes ügetés közben ránézett. Azután elnyelte az expediciót egy hatalmas porfelhő.

Arauanban ismét megpihentek. Mikor Rockstein a tükörbe nézett, megdöbbsent attól, hogy milyen markáns lett az arca. Legalább két kilót fogyott. A közérzete rossz volt és úgy érezte, hogy egy falatot sem lenne képes lenyelni.

— Itt maradunk éjszakára — mondta a két detektívnek.

— Ne tegye — kérlette a lány. — Erőltesse meg magát, hogy minél hamarabb kiérjünk erről a civilizálatlan vidékről a maga vagyontérő bélyegeivel.

Mr. Rockstein hosszan nézett a lány arcába:

— Mondja, nem tűnt fel önnek, hogy az én vörös titkárom nincs közöttünk?

— Csakugyan! Hová lett? Egyedül voltak a vendéglő sarkában egy asztalnál.

— Már Marokkóban megmondtam önnek, hogy el voltam készülve bizonyos veszélyekre, tehát kész tervvel jöttem. Az aktatáskát még tegnap éjjel magához vette ez a Brown, aki valami-

kor vezérevezős volt és elindult a Nigeren lefelé Timbuktuba, ahol biztos kezekbe adja le a tászkát. Mahrukba kábelezni fog nekem az eredményről. Miután minden gazember velem foglalkozott, Mr. Brown biztosan kicsúszott a figyelemközből. — A lány arca felragyogott. Ügylátszik a lány mégsem színészkedik. De akkor miért hazudott annyit?

— Gratulálok! Zseniálisan csinálta!... De... ma reggel feltétlenül észrevették azok, akik magát figyelték, hogy Brown eltűnt.

— Tegnap este óta egérutat nyert. Ezekután láthatja, hogy nem sietős az útunk.

Másnap reggel Rockstein nem érezte jobban magát, de azért útrakeltek. Miután a bélyegügy lezárult, mintha valami felengedett volna Benjamin és Mary között.

— Lehet, hogy a láz leveri két napra a lábáról, jó lenne, ha addig Taurirtba érnénk.

— Talán elérjük. De ha beteg leszek — fűzte hozzá féltréfával —, remélem, ápol?

— Remélheti.

Piszkos, lilaszínű alkony fogadta őket Mahrukban, amelyet a harmattan zord, sűrű porfátylai még sivárabbá tettek. Mr. Rockensteinnek le kellett feküdni. Egy napja már csak chinint evett. Bágyadt volt és fájt a feje. A kis fogadó férges, piszkos fürkájében csináltak fekhelyet a számára és a függönnyel elválasztott szomszédságba került Mary. A harmadik férőhely a két detektív számára volt fenntartva, de ezek lementek az ivóba kártyázni. Mary egészséges volt, de izgatott, Rockstein beteg volt és nyugodt.

— Ha szerencsésen Timbuktuba ért Brown, már itt lehetne a sürgőnye — mondta idegesen Mary.

— Én nem aggódom — nyugtatta meg Rockstein.

Ebben a percben kopogtak. Beduin suhanc lépett be:

— Sürgöny Mr. Rocksteinnek.

— Na látja — szólt a beteg. Miután a küldönc kiment, átadta a sürgőnyt Marynek:

— Legyen szíves, vigye az ablakhoz és olvassa el. — Már sötét volt a szobában. Mary az ablakhoz sietett, reszkető kézzel fellepte a sürgőnyt és hangosan olvasta. Ez állt benne: *„Timbuktu előtt megtámadtak, aktatáskát elrabolták, vezetőjük sebhelyes arcú ember, szerencsésen megérkeztem: Brown.“*

Finom zörrenéssel esett a sürgöny a földre. A lány rémülten meredt Rocksteinre. Megdöbbenve látta, hogy ez nyugodtan babrál egy chinin-kapszulával, lenyeli, vizet iszik rá és azt mondja: Brrr... Szent Isten! Ez megőrült! — gondolta.

— Mr. Rockstein! Nem érti?! Az aktatáskát elrabolták!

— Vége. Mit csináljak?

— Azonnal lemegyek és szólok a detektíveknek... Sürgőnyzünk...

— Ne menjen, kérem, sehoval. Fenntartom magamnak a jogot, hogy ügyeimben magam intézkedjem. Ha jónak látom.

— Dehát minden perc távolabbra viszi őket a bélyegekkal...

— Jöjjön közelebb és üljön le, kérem. Szeret-

ném, ha bízhatnék magában Mary. Beszélges-
sünk.

— Ön most beszélgetni akar? Közben, Isten tudja, hol van az ötvenezer font sterlinget érő sorozat?

— Az említett sorozat itt van — mondta és kihúzta zsebéből a fekete tokot és szétnyitotta. — Csak nem képzeli, hogy azt kiadom a kezemből? Jól tudtam, hogy ha Brown eltűnik az aktatáskával, minden gazember utána ered és akkor én így a kabátom zsebében nyugodtan vihetem az igazi sorozatot. Az aktatáskában egy világos tok volt a hamisítvánnyal. — Mary nevetni kezdett és nevetett, nevetett, úgy, hogy a könnyei potyogtak belé, úgyhogy észre sem vette, mit csinál ezalatt Rockstein. Rockstein ezalatt megsókolta a lány alsókarját.

— De most azután igazán sietnünk kell, hogy elérjük Marokkót, legalább is Taurirtot — mondta Mary.

— Legyen nyugodt — felelte Rockstein — két napnál előbb nem lehetnek itt és mi holnap reggel megyünk tovább.

A sors nem így akarta.

Mr. Rockstein nem nevet utoljára

Reggel minden bejelentés nélkül magas vendég érkezett, a sivatag korlátlan ura és parancsolója: a láz. Szó sem lehetett arról, hogy tevére üljön a bélyegkereskedő. Önkívületben feküdt, mozdulatlanul, összeráncolt homlokkal, csukott szem-

mel. Ez a lázroham eltarthat egy napig, de eltarthat két hétig is. Múltak az órák. A lány kétségbeesetten ült Benjamin ágya mellett és gondolkozott. Akik bélyegrablással foglalkoznak, azok bizonyára értenek is hozzá. Ha értenek hozzá, akkor hamar rájönnek, hogy hamis bélyegeket loptak. Valószínű, hogy ebbe nem fognak belenyugodni és utánuk erednek. Lehet, hogy holnapra ideérnek. Az oázisban csak a két detektívre lehet számítani. A bennszülött kísérről megölhetik őket. Reggel, ha eszméletlenül is, felteszik egy tevére Rocksteint. Tovább nem szabad várni.

Idáig ért gondolataiban, mikor kopogtak az ajtón. Beduin küldönc lépett be és csomagot adott át Marynek, amelyhez levél volt mellékelve. A csomagból aktatáska hullott ki, az aktatáskából egy világosszürke tok, hamis bélyegekkal.

A levélben ez állt: „*Jó tréfa volt. De most kérjük a valódi sorozatot, vagy érte jöjjünk?*”

Dermedten ült. Repülőgépen jöttek?

Nem találta el. Pedig egyszerű volt az eset. Timbuktu felől a kedvező terepviszonyok szerint kanyargó karavánulat átlóvonalban egy ösvényszelte, amit a bennszülöttek és rablók használtak, mert a hatalmas schotton vezetett keresztül és jól kellett ismerni a sós ingoványt annak, aki itt vágott át. Még így sem érhatték volna a rablók utol Rocksteint, ha nem pihen Arauanban és itt, Mahrukban is egy teljes napot. Mary az ablak-

hoz lépett. Sebhelyes arcú, tömzsi ember állt szemben és mereven, ridegen nézett rá. Mary tudta, hogy a kezükben vannak. Legokosabb lenne egyszerűen átadni nekik a bélyegeket. Úgy látszik, ők is szeretnék elkerülni a lövöldözést, ezért küldték az ultimátumot. Némi humorérzékkel, viszontbosszantásul, felszerelve a hamisítvánnyal. Igazuk van. Itt nem zavarhatják meg őket. Ráérnek tréfálni. Ráérnek a támadással várni estig. De ha kedvük van, ráérnek holnapig is.

— Ráérünk akár holnapig is — mondta Verhagen a társának. — Ha valamelyikük megpróbálja elhagyni a házat, leütjük. És miért ne menjén símán a dolog. Nem szeretnék újabb emberéleteket a számlámon. Remélem, van annyi eszük, hogy nem provokálnak. Az estét mindenestre megvárjuk. Az az egy óra már nem számít. Ha addig nem jön meg az eszük, rajtuk ütünk. Az emberek a ház körül tartásuk nyitva a szemüket.

Az oázis nem vett semmit észre a marcona, új jövevények szándékából. Arab suhanc öszvértaligán zöltséget hozott a vendéglősnek, a vendéglős éppen egy hordót gurított át az úton a posta felé és két kisgyerek kergetőzött a banditák körül. Egy teljes óráig vártak. Mikor besötétedett, minden oldalról behatoltak a házba. A két detektív még mindig kártyázott. Épp olyan ártatlan, jóhiszemű lények voltak, mint a kergetődző gyermekek. Az egyik bemondott, a másik kontrázott, de a játékot egy időre megakasztotta az a körülmény, hogy néhány irtózatossá vált.

dult a fejükre, amitől eszméletlenül zuhantak az asztal alá. Johnson három banditával az ivóban maradt és revolverrel tartották sakkban az ottlevőket. Verhagen és Paulsen lövésre kész pisztollyal behatoltak a fülkékbe. Az eszméletlen bélyegkereskedő ott feküdt az ágyon. A nyitott aktatáska és a szürke tok a hamis sorozattal a földön hevert úgy, ahogy Mary leejtette. Kikuktatták az eszméletlen embert, a ruhákat, a málhákat, a másik fülkét, de a fekete toknak nyoma veszett. Paulsen gyapjas haját lépte dühében, Verhagen káromkodott.

— Te! Hová tűnt a nő?! — kérdezte hirtelen a nagyorrú. Egy pillanatig összenéztek.

— Mikor körülfogtuk az épületet, itt állt az ablaknál!

Le az ivóba! Nem is kellett sokáig vallatni a kocsmárost. Ő nem tudta, miről van szó, csak annyit tudott, hogy a hölgy ötven frankot adott neki, hogy gurítsa át hordóba zárva az úton. Ennek egy órája lehet. Ő átgurította. Ötven frankért neki ez nem munka. Verhagen üvöltött! Ez a nő egyszerűen megvárta a kedvező pillanatot és kivette szájukból a megsült pecsenyét. Utána!

... Másnap reggel Rockstein magához tért lázrohamából. Első tekintetével Maryt kereste. Azután a zsebébe nyult, ahol a fekete tokot őrizte. Ernyedten hullott le a keze és üres szemekkel bámult maga elé. Kirabolták. És e pillanatban talán legkevésbé az fájt neki, hogy minden fáradsága, szenvedése és igyekevése hiába volt. Mondom, ennek az ostoba embernek most leg-

Kevésbé ez fájt, amit legjobban az bizonyít, hogy döbbenet és nagyon szomorúan ezt suttogta: Mary...

Azután megjelent a szobájában a két bekötött fejű, megnyúltarcú ember, a detektívek. Ezek közben kinyomoztak mindent. „Rekonstruálták a bűntényt.” És mikor a beteg csodálkozó pillantása a földön heverő aktatáskára és a szürke tokra hullott, elmagyarázták a beduin szolga valómása alapján, hogy ezt egy sebhelyes arcú úr küldte vissza és Mary Baker hordóban távozott, banditák rohanták meg a házat. A böcs detektívek szerint a nő valószínűleg a cinkosa volt a banditáknak és kijátszotta őket, de az is lehet, hogy a saját szakállára dolgozott, vagy más bandához tartozó bűntársai lehettek a közelben... Rockstein már régen nem figyelt oda. A detektív felvette az aktatáskát és a szürke tokot nyolcpennys értékével átnyújtotta Rocksteinnek, aki lassan öltözködött. Nem érdekelte a bélyeg. Úgy érezte magát, mint akit nagyobb kár ért, mint 50.000 font sterling.

Az expedíció ismét vágat

A marokkói rendőrség zavartan bámult két különböző sürgönyre. Az egyik így szólt: „Állítólagos Mary Baker, körülbelül százhatvanöt centiméter magas, hozzávetőleg szőke, feltételezhetően krémszínű autóval, előreláthatólag Taurirt felől útbán az elrablott Talugi centennárium-sorozattal, ötvenezer

font sterling értékben, feltartóztatandó és őrizetbe veendő.“ A másik sürgöny így szólt: „*Verhagen, sebhelyes arcú, tömzsi, többszörösen büntetett, körözés alatt álló egyén társaival, drapp-színű Bugattin, az elrabolt centennárium-sorozattal marokkói országúton menekülésben. Csak leggyorsabb intézkedés kecsegtethet sikerrel.*“ Egyik sürgöny alatt sem szerepelt feladó. Coquelin főfelügyelő először megvakarta a fejét, azután sanyarú diadallal mondta:

— Pedig én figyelmeztettem azt az angolt. Szép napunk lenne, ha Verhagent elfognánk. De ki az a krémszínű nő? Azonnal intézkedjék, hogy a riadókészültség végigszaladjon Taurirtig és ha lehet, mind a két körözüvényt foganatosítsa... Sokáig töprengett. Sajnos, ha a gazembereknek jó az autójuk, visszafelé egérútjuk van. A sivatagba nem mehetünk utánuk.

— Látja, mindig mondom, hogy Ain-Sallah-nál vagy Taurirtban nagyobb rendőrlegénységet kellene készenlétben tartani — felelte Piccard kapitány.

— Hopp! Beszélek Gravessel!

Caquelin elrohant és beszélt Gravessel.

A hajnali nap első hűvös sugárszirmai bonogatta, amikor egy portól belepett lihegő, rekedt nő rohant be a taurirti garázsba. A garázs előtt agyonhajszolt tevé ereszkedett félholtan reszkető csülkeire.

— A kocsim... — kiáltotta a nő rekedt, si-

poló hangon a garázmesternek, miközben ledobta magáról a burnuszt. — Vezesse a kocsit a benzinkúthoz, szivattyúzza tele a tartályt és várjon. Öt perc múlva jövök. — A garázmester végre felismerte a krémsárga kocsi tulajdonosnőjét. No ennek szép útja lehetett!! — Nem tudja — folytatta Mary —, melyik dr. Roheim és társainak kocsija?

— Dehogynem! Itt áll ni, ez a drapp Bugatti, a legnagyobb kocsi, ami az idén a kezem alá került. — Közben kiengedte a féket és lassan gurítani kezdte Mary kocsiját. A nő átrohant a szemközti épületbe. Az amúgy is gyéren lakott oázisban még senki sem volt talpon, csak a postamester. Öt perc sem telt bele és már a kormánynál ült. Azután nekifutott a kocsival! A lány gondolkodás nélkül fokozta a sebességet. Hiszen mikor tevéjén beért Taurirtba, távoli dűnák mögül már feltűntek az üldözői. Ain-Sallah előtt nem remélhet segítséget. Esetleg ott sem. Kéthárom csendőr nem védelmezheti meg... Százfő kilométerrel siklott a teljes napsütésben vakító fehér országúton. Körülötte a hullámozó, sárga Szahara. Gyomra émelygett, halántékain belülről dörömbölt a vér és még csak fokozni... fokozni próbálta a sebességet, amúgy is végkiérett állapotában, halálraszántan és kétségbeesetten. Vászonruhájának zsebében a fekete bélyegtok mellett ott volt a revolvere is. Vajjon lesz-e ereje hozzá elsütni egy ember felé?... A fordulóban megbillent a kocsi és úgy kifarolt, hogy kis híján nekivágódott a műút korlátjának, de szerencséje volt...

...A taurinai garázsból hat ember gurította ki a Bugattit, megköszönve a garázmester felvilágosítását a szőke hölgyet illetően. Azután megkezdődött az üldözés. Pontosan húsz perc múlva felharsant a Bugatti utasainak diadalordítása: Távolban feltűnt az üldözött kocsi. Az autó csak gép, nem képes csodákra. Egy két és félliteres sportkocsi nem tarthatja sokáig a távolságot egy ötliteres Bugatti előtt. A hatalmas héjja egyre közelebb keringett a rémülten menekülő krémsárga kis veréb mögött és már látszott, hogy körülbelül hol fog lecsapni rá. Mary kétszáz méterrel a Bugatti előtt megadta magát. Fékezett és zsebredugott kézzel kiállt az országút közepére. A Bugatti csak megállt mellette és hat ember nézett rá szóltalanul. Mary vállat vont, lebiggyesztette a száját, elővette zsebéből a fekete tokot és átnyújtotta Verhagennek. Ez egy pillantást vetett tartalmára, zsebreágta és győzelmesen kiszállt a kocsiból.

— Megkímélhette volna magát és bennünket a fáradtságtól — mondta vigyorogva. — Elismerem, hogy ügyes munka volt. Ha akarja, ezentúl együtt dolgozhatunk.

— Semmi kedvem magával együtt dolgozni. Gazember!

— Csak ne jártassa a száját, fiam, mert megjárja! — mondta Verhagen inkább fölényesen, mint dühösen. — Azt nem fogja csodálni, ügye, ha megakadályozzuk abban, hogy kopókat csődítsen a nyomunkba. — Odament a sárga kocsi hűtőjéhez, néhány gyakorlott mozdulattal kicsavarta az olajcsapot, leeresztette a vizet is, azután

gúnyos vigyorral szalutált. — Szerencséje, hogy nem vagyok bosszúálló. Kellemes tünődést.

A Bugatti egyetlen szökkenéssel folytatta az útját. Mary leült a kocsija sárhányójára, rágyújtott egy cigarettára és a bandita tanácsa szerint igyekezett kellemesen tünődni. Később arra jött egy kis csukott Citroen a kormányzóság egyik tisztjével és ez készséggel befogadta kocsijába Maryt, aki Marokkóba akart jutni, ahol majd afelől is intézkedik, hogy bevontassák szerencsétlenül járt kocsiját.

A Bugatti pedig rohant. Ain-Sallahnál leállítják a kocsit és a szőlőhegyeken át gyönyörűen bejutnak Marokkóba, ahol könnyen elbújnak. De még Ain-Sallah előtt hatalmas fekete kocsi közelgett örületes tempóban és fertelmes szirénázással. A rendőrség! A Bugatti sofőrje bravurosan fordult meg és már száguldottak vissza Taurirt irányába. Nincs semmi baj! A nagy gép gyors ugyan, de nem éri el őket. Százhuszonöt kilométerrel suhantak az üldözők elől... Előkerültek a revolverek is. Ha Taurirtnál a kheni-frai úthoz érnek, akkor a világ összes rendőre sem fogja el őket. De mi ez?! A fordulónál artikulálatlan sikollyal úgy fékezett a kocsi, hogy a bennülők egymásradóltek. Egy osztag szaharián katona tartotta megszállva az utat és az út mentén mindenfelé csak úgy hemzsegett a katonaság. Mi ez? A dolog úgy fest, mintha órájuk várnának, mert fegyveresek tömege fogja körül azonnal az autót, revolvercsövek táncolnak az arcuk előtt, a sofőrt már kötözik is, Verhagen valamit mondani akar, de akkora pofont kap, hogy el-

szédül és közvetlenül mögöttük sikolt már a szí-
réna. Az irtózatos kavarodásban alig tud tovább-
jutni a kis Citroen. Még kész szerencse, hogy né-
hányan felismerik benne a kormányzóság tisztjét
és sietve utat csinálnak...

Minden jó, ha vége van

Mr. Rockstein elsősorban a Mammunia-szál-
lóba sietett és rendbehozta magát. Ő is tudta
már az örömhírt, a bélyegek a rendőrségen van-
nak, mégsem dalolt, nem is mosolygott, sőt in-
kább szomorúnak látszott. Öltözködés közben
igyekezett megmagyarázni magának a dolgot.
Mikor a banditák jöttek, a bélyegek már nem
voltak ott. Mary elmenekült velük. Most elfog-
ják a banditákat és náluk van a sorozat. Mi lett
Maryvel? Cinkosa Verhagennek, vagy őt is ki-
rabolták, esetleg megölték?

Morbitzer dr. eltűnt.

— Gratulálhat uram! — kiáltott Coquelin
büszkén, miközben Rockstein belépett hivatali
szobájába. — A rablott kincs előbb került a ka-
pitányságra, mint ön. Mellesleg hálásak vagyunk
a bélyegügynek, mert kezünkre juttatta Verha-
gent a bandájával.

Pickard kapitány az ablaknál állt és kinézett.

— És mi történt azzal a bizonyos hölgygel?

— Az autóját a rendőrség bevontatta és tisz-
tázott mindent. A hölgy elrabolta a bélyeget és
menekülés közben Verhagenék karmaiba került.

Miután ottmaradt kifosztva, megszökött. Reméljük, horogra kerül. És Morbitzer konzult is megkeressük még. A kivételes esetre való tekintettel minden formalitás mellőzésével kiszolgáltatjuk önnek a bélyegeket.

— Köszönöm — mondta Rockstein és átvette a fekete tokot. Szétnyitotta és szomorúan nézte a bélyegeket. Azután közelebbről nézte őket. Majd az ablakhoz ment, megdörzsölte a szemét és újra nézte.

— Valóban megér ez a sorozat ötvenezer fontot? — kérdezte Pickard.

— Nyolc pennyjével szállítom önnek — felelte Rockstein és letette a főfelügyelő asztalára a bélyegeket. — Ez a sorozat ugyanis Londonban készült a Dietke et Co.-nál. Hamis.

— Ho... hogy? — kérdezte Coquelin és elfehéredett. — Az nem lehet!

— Nyugodjon bele, kérem. A sorozat olyan hamis, mint egy menyecske. Ehhez én értek valamit.

A detektív kétségbeesetten dörzsölte a homlokát:

— Várjon uram... Ön azt mondta, hogy a fekete tokban volt az igazi és a szürkében a hamis. Nem?

— Így volt.

— Most a fekete tokban van a hamis, ezek szerint... Hol van, uram, a szürke tok?

Most Rockstein fehéredett el és leült. Gyorsan elővette a sokszor lebecsült szürkét.

Nem kellett sokáig vizsgálódnia. Nézte, nézte, azután valami furcsa boldog mosoly jelent meg

az ajkán. Végül kihúzta magát és szigorúan így szólt:

— Miután ez a sorozat kétségtelenül a valódi Talugi-centennárium huszonnégy darabja, felszólítom önöket, hogy mindazt vonják vissza, amit az elmúlt huszonnégy órában Mary Baker kisasszonyról gondoltak.

— Uram! — adta meg Mr. Coquelin a választ — Afrikában a rendőrség nem von vissza és nem gondolkozik. Ha ön idealizálni óhajtja a hölgyet, elsősorban mondja meg, hol található?

— A rendőrségen — mondta Pickard, aki még mindig az ablaknál állt. — Most lépett be a kapun.

Néhány perc múlva a főfelügyelő szobájában minden megoldódott. Mary Baker nyolc órát aludt egyfolytában, átöltözött és a fodrásztól egyenesen a rendőrségre sietett. Coquelin ugyan még nem függesztette fel minden gyanakvását, de azért készséggel adott tüzet Marynek, midőn ez elővett egy cigarettát.

— ...Mikor láttam, hogy nincs mentség — kezdte a leány — és a banditák napszállta után feltétlenül megrohamozzák a házat, ha nem szolgáltatjuk ki a bélyeget, gyorsan cselekedni kellett. A valódi bélyegeket elhelyeztem a szürke tokban és a fekete tokot a hamisítvánnyal magamhoz véve, megvesztegettem a vendéglőst, hogy egy üres hordóban gurítson ki a szemközti pálmák közé. Tudtam, hogy ha a banditák beleharapnak a cselbe, engem fognak üldözni, valószínűleg el is csípnek. Mr. Rockstein, ha magához tér, felismeri majd a valódi sorozatot és biz-

fonságba helyezi magát. Ebben tévedtem. De nemcsak ön szokott tévedni, Mr. Rockstein és nemcsak emberekben lehet tévedni, hanem olykor bélyegekben is. Szerencsésen elértem Taurirtot és amíg előkészítették a kocsimat, sürgönyöztem a marokkói rendőrségnek.

— Ön volt az! — kiáltott Coquelin. — De mondja Vermier, maga miért nem szignálta a sürgönyt, amelyben önagyságát körözte? — kérdezte a jelenlévő két bekötözöttfejű detektívek közül az egyiket.

— Ezt majd később beszéljek meg — vetette közbe Mary. — A banditákat, akik engem bűnözőnek tartottak, tehát nem hihették, hogy a rendőrséget hívom segítségül, ígykeztem lépécsalni és mennél közelebb hozni Marokkóhoz. Szerencsésen minden úgy sikerült, ahogy gondoltam.

— Mert beszéltem Gravessel — szólt közbe Coquelin. — Graves őrnagy rádió útján utasította a Taurirt környékén gyakorlatozó szahariánokat, hogy kapják hátba a drappszínű Bugattit a banditákkal. Azt hiszem, ezek után nincs más hátra, mint hogy gratuláljak önnek, Mr. Rockstein.

— A hamis sorozatot — mondta a kereskedő — fogadják el tőlem emlékebe.

— Ezek szerint — mondta Coquelin — a hamis centennárium-sorozatból emlékbélyeg lett.

A hotelhallban ujságírók rohamozták meg a visszatérő Mr. Rocksteint és Mary Bakert.

— Bocsássanak meg uraim — mondta pedánsan Benjamin — én sajnos minden mondani-
valómat kizárólagossággal adtam el a Daily Heraldnak.

— De Mr. Rockstein! — szólt közbe a Daily Herald riportere, — ez a kizárólagosság már egy fillért sem ér a mi lapunkban, hiszen a Times kezdettől fogva folytatásos cikkekben közölte mindazt, ami önnel és a sorozattal történt. — Mr. Rockstein néhányszor megrázta a fejét, mint akinek agyában összezavarodik minden és szeretné újra helyrezökkenteni a gondolatait.

— Mit beszél ön? Én újságírónak nem nyilatkoztam... — Megakadt Maryn a szeme és nem tudta folytatni.

— Mr. Rockstein... Én a Times tudósítója vagyok — mondta zavartan a leány. — Félttem, hogy ha ezt közlöm önnel, nem tűr meg a környezetében, mert kizárólagosságra kötelezte magát a Heraldnál. Viszont lapom ragaszkodott a helyszíni tudósításhoz... És ugyebár...

Mr. Rockstein erre egy igen meglepő kijelentést tett a sajtó képviselői előtt.

— Uraim, én egy északamerikai ösbölny vagyok!

A körülállók nem ellenkeztek vele.

*

Ha az ember átkelt már egyszer Londonból Afrikába hajón és hosszabb időt teveháton töltött el, akkor már elég tűrhetően bírja a tengeri utakat. Visszafelé Mr. Rockstein nem lett tengeri-

beteg, sőt kitűnően érezte magát, amiben a tevé-
háton eltöltött időkön kívül a társaságában levő
hölgynek is volt némi része. Mondanom sem
kell, hogy a hölgy Mary Bakerrel volt azonos.
Újra meg újra átbeszélték kalandjukat.

— Mikor megérkeztem Marokkóba, véletlenül
rájöttem, hogy ez a Verhagen követi magát. Én
viszont követtem őt és értesítettem a rendőrséget.
Sajnos, kisiklott a gazember. Vallja be, hogy
szélhámosnőnek tartott.

— Bevallom. Maga viszont vallja be, hogy os-
tobának tartott.

— Bevallom — felelte töredelmesen Mary. —
A napfény sárga mozaikokban csillogott a tenger
vizén és nagy, fehér madarak röpködtek alacson-
nyan a hajó körül. Nézték a vizet, a madarakat
és közben összeért a válluk. De ahelyett, hogy
valamelyikük azt mondta volna: „Pardon“, még
közelebb álltak egymáshoz.

— Én tulajdonképpen elrontottam a maga üz-
letét a Daily Heraldal. Szívesen kárpótolnám
ezért.

— Megmentett ötvenezer font sterlinget szá-
momra.

— Mégis szívesen kárpótolnám.

És mire a hajó az angol partok közelébe jutott,
megállapodtak a kárpótlásban. Ami a fejlemé-
nyek után előrelátható volt: elvben eljegyezték
egymást. A népes hajón gyakorlatban ez nehéz-
ségeket okozott volna.

Karonfogva álltak a korlátnál, boldogan és iz-
gatottan, hogy ennyi kaland után, íme, megér-
keznek.

— Alapjában véve — mondta Rockstein —, semmi panaszom nincs a történetek ellen.

— Minden jó, ha vége van, — felelte Mary.

... A kikötő fagátjának dőlve egy roppant vöröshajú úr állt és nézte a közelgő hajót. Azután némi meghatottsággal előhúzott a belső zsebéből egy sonkászsemlvét és beleharapott...

Lehorgonyoztak...

VÉGE.

Legközelebbi regényünk címe a

Kifogástalan úriember

Számos nagysikerű Világvárosi Regény szerzője.

ÁKOS MIKLÓS

Írta ezt a szokatlanul vidám, meglepő fordulatokban gazdag regényt. Pompás keveréke ez az írás az izgalomnak és humornak, szereplői nem papírfigurák, hanem nagyszerűen megrajzolt élő emberek. A Világvárosi Regények olvasói ezúttal sem csalatkoznak a szerzőben.

455. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY

VÍZSZINTES:

1. Fodor László ismert szüdarabja
10. Olasz tartomány és város neve
11. Az Olimpos királya volt
12. Szár kezdete
13. Zola névbetűi
15. Spanyol exkirályné
16. Hajtja
18. Lettország fővárosa
21. AV
22. Kaffer törzs
24. Zola műve
26. Nádas Sándor
27. Szóvégződés
29. Angyalföldi gyermek
31. Nem sokan
33. Török fiatalember
34. Himfy monogr.
36. Mélypont
38. Francia képeslap
39. Arányaiban növekszik
41. Hangnem
42. Női név
44. Számnév fordítottja
45. Evezős club
46. Időtartam
48. Merre
50. Mássalhangzó
52. Mihályka
54. Sérülés
55. Takarmánycikk
57. Azonos betűk
59. Francia névelő
60. Lent
62. Csersav

FÜGGŐLEGES:

2. Gazdságáról volt híres
3. Szintén ne
4. Azonos betűk
5. Millenium éveinek száma
6. Fedd
7. Névelő
8. Budapesti evezős egyesület
9. Holdat jelent
10. Móríz Zsigmond-mű címe
14. Ökör húzza
17. Olasz névelő
19. Bizonytalanság
20. An das
23. Kémiai elem, rádiumtartalmú
25. Mátka
28. Lekaszál
30. Fej része
32. Ne nézd csak
35. Pláne
37. Angol női név
40. Kémlel
43. Értéktelen kacat
45. Lengyel Menyhért színműve
47. Fájdalom
49. Osmium jele
51. Vármegye
53. Folyadék
56. Volt miniszter
58. TNU
61. Lyka Károly
62. Duplázva: bányaváros
63. Nagy Dániel

454. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. Az éhes kutya nem fél a bottól, 10. Aula, 11. Lilien, 12. Szt, 14. Menne, 15. Só, 16. Der, 18. MO, 19. Dódona, 21. SF, 22. On, 24. Runa, 25. Izé, 26. Nyá, 28. ID, 29. Ital; 30. Yemen; 32. Tréma, 33. Eros, 34. Ma, 35. Láb, 36. Lék, 37. Duló, 39. Ró, 40. Ős, 41. Puhány, 42. Ha, 43. Int, 44. AT, 45. Tiara, 48. Adó; 49. Norina, 51. Alél.

Függőleges: 2. Zúzó, 3. Élt, 4. Ha, 5. SL, 6. Kim, 7. Ulema, 8. Tino, 9. Yen, 10. Asszony előtt nincs akadály, 13. Beduin, 16. Dor, 17. Rond, 20. NA, 21. Szamár, 23. Nyerés, 25. Itél, 27. Ámok, 29. Ír, 31. És, 32. Talány, 34. Muhi, 37. Du, 38. Ont, 41. Paris; 42. Harc; 44. Afél, 46. Ion, 47. Ana, 48. Alá, 50. AK, 51. Ad.

455. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY

1	2	3	4	5	6		7	8	9	10
11							12			
13			14			15		16		
17		18		19		20		21		
22			23		24			25		
26			27	28			29		30	
		31				32		33		
34	35		36				37		38	
39		40		41						
42			43		44			45		
		46		47			48	49		
50	51		52			53		54		
55		56				57	58		59	
60			61		62			63		
64										

A rilágrárosi regények-ben

az egymásután sorrendjében a következő írótól jelent meg egy vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulcsár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeregy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Adám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Akos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffy, Sztrókay Kálmán, Gergely Márta, Villant Rezső, Tabi László, Pálóczi Horváth György.

Az utolsó 20 szám a következő:

- 436. FORRÓ PÁL: A regényadó.
- 437. PALÓCZI HORVÁTH GY.: Utazás a semmibe.
- 438. AKOS MIKLÓS: A büzös asszony.
- 439. GÖRÖG LÁSZLÓ: Egy kulcs és még egy kulcs.
- 440. JUHÁSZ LAJOS: Az ismeretlen feladó.
- 441. TABI LÁSZLÓ: A gazdátlan pofon.
- 442. LELESZY BÉLA: Leányrablás.
- 443. IFJ. LOVASZY MÁRTON: A platinakigyó.
- 444. NÓGRÁDY BÉLA: A féltékenység iskolája.
- 445. GOSZTONYI ADÁM: Büzös, vagy bolond? ...
- 446. FORRÓ PÁL: Asszonyfurfang.
- 447. REJTŐ JENŐ: Jó üzlet a halál.
- 448. NAGY KÁROLY: Négy óra az élet.
- 449. GÖRÖG LÁSZLÓ: Soha többé!
- 450. PALÓCZI HORVÁTH GYÖRGY: A utolsó pengő.
- 451. LELESZY BÉLA: Éjfélí esküvő.
- 452. CSÖNDES GÉZA: A fővárosi angyal.
- 453. GOSZTONYI ADÁM: A zöldruhás leány.
- 454. FORRÓ PÁL: Az elrabolt öregség.
- 455. REJTŐ JENŐ: Minden jó, ha vége van.

